

[Th. M. Andersen.]

dannelse har det ikke manglet paa. Det vilde være ønskeligt, om noget af det gamle Tilhidsforhold mellem Mester og Lærling kunde tilvejebringes, saaledes at baade Mester og Lærling under betryggende Forhold med større Kraft end nu kunde gaa op i Arbejdets skabende Glæde. Det at være Haandværker er ikke alene et Spørgsmaal om det daglige Brød. Fra Haandværket er der altid gaaet og gaar i Dag mange, der har gjort deres Haandværk til Kunst og gennem Kunsthaandværket har præget vort Land med en smuk Etikette udadtil.

Der er ingen Tvivl om, at Lærlingeloven i adskillige Erhverv har skabt større Arbejdsløshed og større Utryghed i mange Hjem, hvor de unges Lediggang mange Gange belaster det i Forvejen magre Budget paa en meget følelig Maade. Det vil særlig mærkes i Middelstanden, hvor Indtægten i Almindelighed ligger i en Skatteklasse, der fratager den de Lempelser, den mindre Indtægt har, uden at denne Middelstand har de Fordele, de større Indtægter giver. Naar dertil lægges den Ulempe, som mindre Uddannelse af faglært Arbejdskraft giver, maa det være paa Tiden at tænke paa bedre Tilstande for Uddannelsen af de faglærte Arbejdere. Den mindre Tilgang til Fagene og øvrige Erhverv har allerede før Krigen bevirket, at man i travle Perioder savnede, hvad vi kalder kvalificeret Arbejdskraft, og det vil sikkert, naar mere normale Tilstande igen vender tilbage, vise sig, at mange Erhverv i høj Grad kommer til at lide af denne Mangel paa Uddannelse.

Jeg henstiller til den høje Regering at tage Lærligeforholdet op til fornyet Overvejelse. Jeg tror, at en bedre Løsning end den, vi nu har, kan findes til fælles Gavn og Nytte.

Jensen-Broby: Det Forslag til Finanslov, som vi for Øjeblikket drøfter, frister ikke saa forfærdelig meget til at komme nærmere ind paa de Tal, der staa i det, idet man kan gaa ud fra, at disse Tal, naar vi naar dertil at skulle leve under Finansloven, ikke i ret mange Tilfælde vil holde Stik. Jeg skal derfor ikke komme ind paa selve Finansloven, men der er forskellige Spørgsmaal, jeg gerne vilde have Lov til at rejse.

Det første af disse Spørgsmaal gælder den Prisstigning, der finder Sted. Jeg skal ikke sige noget ondt om Priskontrolraadet — jeg synes, at der er adskillige Steder, det ikke har røgtet sine Opgaver, som det burde —, men jeg vil sige, at jeg synes, at

Staten har en Forpligtelse til alle Vegne, hvor den har Varer at sælge, ikke at gaa i Spidsen. Det er meningsløst, at vore Statskovene er gaaet i Spidsen, som de er. Det gjorde de allerede straks i Fjor, dengang Krigen brød ud; de satte da Prisen op ogsaa paa det Træ, der var opskaaret. Det er meningsløst, at Staten nu, da en hel Del arbejdsløse tager Stød op i Skovene og faar 13 Kr. pr. Rummeter for at slaa dem op og vist ca. 1 Kr. for at bringe dem hen paa Kørevejene og stille dem op ved Siden af dem, tager 17 Kr. pr. Rummeter. Det er ikke nødvendigt, at Statsskovvæsenet skal tjene 3 Kr. pr. Rummeter, for det skader dog ikke Skovene noget, at Stødene tages op. Statsskovvæsenet burde være fornuftigt og ikke fordyre Brændselet unødigt. At der bliver taget en lille Smule til Administration, er der ikke noget at sige til, men det behøver ikke at være 3 Kr. pr. Rummeter.

Dernæst vil jeg spørge, om det er Priskontrolraadet, der har sat den ganske meningsløse Pris, der er sat paa Generatorbrænde. 70 Kr. pr. Rummeter er efter min Mening helt hen i Vejret. Hvad Mening er der dog i, at man sætter en saa høj Pris? Jeg ved ikke, om det skyldes det nye Selskab, der har faaet Eneret paa at forhandle dette Gasgeneratorbrænde; men det er ganske meningsløst at bebyrde vore Vognmænd og forhøje Transportudgifterne saaledes i en Tid, hvor det kniber nok baade for Vognmændene og dem, der skal have noget transporteret. Disse Ting vil jeg bede den højtærede Minister svare paa. Staten bør ikke gaa i Spidsen med en meningsløs Fordyrelse af nødvendige Varer.

Vi fik paa Normeringsloven for 1937—38 en Ordning med Hensyn til visse 65-aarige Tjenestemænd, hvilken Ordning udløber den 31. Marts 1941. Den gælder kun for Jernbanetjenestemænd, idet de skal gaa af, naar de er 65 Aar. Allerede paa Normeringsloven for 1937—38 fandtes der i Bemærkningerne til de Særregler, der findes for denne Pensionsberegning, en Bestemmelse om, at man ønskede at gaa gradvis frem, saaledes at Aldersgrænsen var 66 Aar i de to første Kalenderaar og 67 de næste, og man skulde da tage endelig Stilling til Spørgsmaalet til April 1941; men det blev ikke til noget. I den Betænkning, der blev afgivet af Udvalget angaaende Forslag til Normeringslov, fastholdt Flertallet, Radikale og Socialdemokrater, Ordningen og ønskede den ikke ændret. Man blev staaende ved de 65 Aar, medens Venstre og Konservative ønskede, at Ordningen